

Reflexions sobre el matrimoni

A Giulia Calvi ed., *Las mujer barroca*, Madrid, Alianza Editorial, 1995, pp. 233, 240-242.

La pobra senyora (...) que utilitzà totes les seves arts de conquesta, es trobà amb què la trampa fallava (...). Després d'haver passat tot aquell temps cuidant extremadament el seu cos, sense tenir així ni un instant per perfeccionar la seva intel·ligència, que, per tant, no el proporciona un refugi segur, es troba ara decepcionada (...), espordida per l'espantós qualificatiu de conca, que només els necis el tirarien en cara i al que cap dona intel·ligent temeria, per evitar aquesta ansietat terrible (...) fuig cap alguna unió deshonrosa com últim refugi.

Estar lligada de per vida a una persona i un temperament desagradables; sentir que l'estupidesa i la ignorància tiranitzen la intel·ligència (...), suportar la contradicció en tot quant una fa o diu, sent vençuda no per la raó sinó per l'autoritat; veure com li neguen a una els desitjos més innocents, pel sol motiu del plaer d'un senyor i amo absolut (...), tot allò constitueix una desgràcia de la que ningú, fora de qui l'hagi patit, pot fer-se una idea precisa.

La que es casa (...) i pot patir una mortificació tan real com per deixar de banda la seva pròpia voluntat i desitjos (...) du a terme, sense dubte, una acció més heroica que aquelles de què se senten orgullosos els més famosos herois masculins; pateix un martiri continu per a glòria de Déu i benefici de la humanitat.

¿No són els homes absolutament parcials en pretendre i practicar en llurs famílies aquest domini arbitrari (...) contra el que clamen en l'Estat? En efecte, si el poder arbitrari és un mal en si i un mètode incorrecte de governar a sers racionals i lliures, no hauria de practicar-se enlloc. I no és menys maliciós en les famílies que en els regnes.